

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1855.

34te Aargang.

En Epistel.

Til de Sidste-Dages Hellige i Klippe-
bjærgene og i den ganste Verden:

Eftersom denne Dag er Marsdagen
for Pionerernes Ankomst til Salt Lake
Dalen under Præsident Brigham Youngs
Ledelse, anse vi det som en passende Tid
til at tilskrive Eder i Korthed.

Vi kom hertil som Landsflygtige for
otte og tredive Aar siden, bortdrevne
fra vore Hjem og Gjenomme, vort
Tempel og Nauwoo Stad. Vi kom her
for at finde et Fristed i denne den Gang
amerikanske Ørken og for her — fjænt
fra den saakaldte Civilisations Grændser
— at opbygge nye Hjem og blandt Ør-
kenens røde Mænd søge den Beskyttelse,
som paa Grund af vor Religion nægte-
des os i de forenede Stater. Paa den Tid
blev der ikke fremsført Andet imod os
som Marsag til vor Udbrivelse end blot
vor Religion. Siden den Tid ere vi
blevne forunderligt velsignede af den
Almægtige i Udvidelsen af vore Settle-
menter, i Opsørelsen af vore Byer og
Stæder, i at bygge vore Templer og
indstiftede Undervisnings Anstalter af en-
hver Slags, i vort Agerbrug, Fabriks-
drift og Handels-Forretninger, samt i

Udviklingen af Landets Hjelpekilder i
Almindelighed. Formedelst den Almæg-
tiges Betsignelse og ved hans Ledelse og
Beskyttelse have vi formaaet at faa Ørkenen
og de tørre Stæder til at glæde sig og
den gode Mark til at blomstre som en
Rose. Formedelst vor Industri, Udholden-
hed og Sparsommelighed ere vi blevne
storligen velsignede i alle vore Settle-
menter. Det, som vore Fjender oprinde-
lig bestemte for vor Ødelæggelse, er ved
den Almægtiges Styrelse bleven til vor
Fred og Glæde og til at grundfæste os
som et lykkeligt Folk overalt i disse Dale
— et Folk, fra hvis Familiealtere op-
sendes daglig Tak og Pris til den Højeste
for de store Betsignelser, han har tildelt
os. Vi tro, at til Gud alene og den
Lydigheid, vi have vist imod hans Love,
ere vi takkyldige for de mange og store
Betsignelser, der omgive os.

Paa denne Dag, som er Marsdagen
for Pionerernes Ankomst til denne Salt-
sjøens Dal, er det passende, at vi saa-
ledes skulde offentlig anerkjende Guds
Styrelse; og medens vi for nærværende
ere under prøvende Omstændigheder, til-
vejebragte ved ubetænksomme og i mange

Tilfælde onde og samvittighedsløse Men-
nesker, af hvilke nogle ere Embedsmænd,
have vi dog aldrig søgt til at svigte
vor Trostaa mod Regjeringen eller til at
ignorere Lighedens Principer, der garan-
teres i den menneskelige Friheds hellige
Bævn — de forenede Staters Konstitu-
tion. Vort Valgsprog har altid været,
er endnu og, vi haabe, altid vil blive
det samme, som er udtalt i Uafhængig-
heds Erklæringen: „At Alle ere skabte
lige og ere af deres Staber stjænkede
visse uafhængelige Rettigheder,“ blandt
hvilke ere „Liv, Frihed og Stræben
efter Lykkeligbed.“ Det bebrøver os
meget, at se Lovens Haandhævere, der
burde have bedre Forstand, prøve paa at
lænke Menneskets Sind og Tanker, at
bringe amerikanske Borgere i Trældom
og at forefrive og haandhæve Love, der
krænke enhver konstitutionel Rettighed.
Historien bærer tilstrækkelig Vidnesbyrd
om den Kjendsgjerning, at hidtil har
Jungens Gjerning, Liv eller Frihed været
sikker i Hænderne paa saadanne Dom-
mere, som, medens de sad paa Dom-
stolene, mente de havde en Mission at ud-
føre, og som for at opnaa deres Hensigter
toge Tilflugt til ulovligt samlede Jurier.

Utahs Historie i de sidstledne saa
Maaneder beviser den samme Sandhed.
Regjeringens Myndighed bliver anvendt
ikke til at beskytte, men til at plage,
sagsøge, forfølge og ruinere de mest ær-
bare og oprigtige Mænd og Kvinder i
Landet. Familier ere adskilte og sønder-
splittede, de allerhelligste Baand brudte,
Hjem lægges øde, og mange af vore
ledende Mænd henfaldne i Fængsler blandt
Tyve, Mordere og andre Forbrydere af
den groveste Slags. Vore Byer og
Stæder vrimsle med Spioner, Under-
marshaller, Anklagere og alle saadanne
mistænkelige Personer, som under tyran-
niske og herksesygge Regjeringer i andre

Land og i de mørke Tidsaldre have
fundet Bestjæftigelse. At se de høje Prin-
ciper, hvoraf Menneskets Frihed bestaar,
traadte under Fod, har bebrøvet vore
Hjærter meget; thi denne mægtige Na-
tion kan ikke følge det Eksempel, andre
Magter have sat — der formedelst Hof-
færdighed, Lovens Misbrug og Ringe-
agtelse af Menneskets Rettigheder ere
omstøpde og gaede til Grunde — uden
at møde den samme Stjæbne.

Det var uden Tvivl med saadanne
Følelser af Sorg over den Nedrigbed,
der kunde tillade saadanne Volds-hand-
linger, at det syntes nogle af vore Med-
borgere som passende den 4de Juli at
hænge nogle Flag paa halv Stang.
Friheden var nedtraadt og dybt krænket
af dem, som skulde have været dens Be-
stytttere og Vogtere. De Retfærdige, de
Dyprigtige, de Dydige og de Ærbare ere
blevne kastede i Fængsler, og dette fort-
sættes under Skin og Form af Lov.
Paa hvilken mere passende Maade kunde
Borgere uden at vanære Flaget vise
deres Sorg over denne Tingenes Til-
stand? At hejse Flaget paa halv Stang
er det anerkjendte Tegn paa Sorg over-
alt i den kristne Verden. Formodentlig
mente de, at de som frie Mænd havde
Ret til saaledes at tilkjendegive deres
Sorg over, at saadanne Dunder, som de
lide under, eksistere, og ikke paa en hyl-
lerst Maade deltage i Jubel, medens
200,000 amerikanske Borgere virkelig
nægtes de Rettigheder, hvorpaa der
gjordes Forbring i Uafhængigheds-Erklæ-
ringen. Skal et frit Folk bringes i en
saadan Trældoms Tilstand, at de ikke
kunne udtrykke deres Følelser efter Skik
og Brug? Maa de underkues, bindes
og læntes og derpaa knebles, saa at de
ikke skulle blive borte? Maa de stjule
deres Haandjærn med Blomster eller
indsøpbe deres Lænker med Klæde, saa

at ikke deres Raalen skal lyde ubehageligt for deres Tyranners Øren, eller fri Mænd skulle med Gysen vende sig bort fra Synet? Tyranner og deres Forsvarere ville maaste prøve paa at give en saadan Handling Udseende af at være lovfribende, men vi have ikke saaledes opfattet Frihedens Principer. Der hersker en saadan Tingenes Tilstand i dette Territorium, som, naar den er rigtig kjendt, Enhver, der elsker Menneskets Rettigheder, maa dable, og paa vore egne Vegne saa vel som paa vore Hustruers og Børns og de forenede Staters Konstitutions Vegne og for de Principers Vedkommende, der hører til Menneskers Rettigheder og Frihed, i dette Land og paa den hele Jord, indlægge vi vor højtidelige Protest imod saadanne uretfærdige Handlinger, som udføres her. Medens vi gjøre dette, ønske vi, at det maa tydeligt forstaaes, at vi være ingen Fjendtlighed mod Republikken som en Nation, men mod den, som, medens de beklæde høje Embeder og administrere Lovene, ere skyldige i paa den stændigste Maade at undertrykke deres Medborgere.

Millioner af Folk i denne Nation føres bag Lyset af religiøse Bigottes og politiske Bedrageres falske Fremstillinger, og naar de faa Sandheden at kjende, ville de have lige saa stor Afsty for dette stændige Korstog imod den menneskelige Friheds Grundprinciper, som vi have.

Bed at kaste et Blik tilbage over de sidste otte og tredive Aar, hvor stor en Marsag have vi ikke til Tak og Pris! Enhver Bagtalelse og Løgn, der kunde tænkes, er bleven sat i Damp om os og vor Religion. Vore Fjender have bestræbt sig for at faa Verden til at tro, at vi burde udryddes, og for at fuldbjæde dette have de anraabt enhver jordisk Magt, som kunde ansøges. Men hvor forunderligt har Gud ikke styret

Alt! Lid efter anden har det efter al menneskelig Skjøn set ud til, at vor Undergang var uundgaelig, og vore Fjender have glædet sig derover. Men Gud har ikke glemte Zion eller sine Løfter. Han tillader de Ugudelige at udføre deres Handlefrihed, og deres Gjerninger ere Midler til at prøve og lutre hans Folk. Men der er Grændser, hvorover de ikke kunne stride. De kunne ikke forhindre ham i sin Gjerning eller tilintetgjøre hans Værk. Han styrer alle deres Handlinger til sin Forherligelse, og ud af et tilsyneladende Onde kan han lade komme en suldkommen Frelse. Vor seneste Erfaring viser os, at der er ingen Sky, uden den jo har en Spilverrand. I hvad vi tidligere have erfaret, have vi ofte haft Marsag til at sande Poetens Ord, at:

Vag hans Bredes Styrelse

Er skjult et venligt Smil.

I vore nærværende Prøvelser skulle vi faa en lignende Erfaring. Zion vil komme ud af dem stærkere og renere og i enhver Henseende bedre i Stand til at stride imod og overvinde de Besværligheder og Hindringer, vi herefter ville møde. Vor Lid er ikke til Antal, men til Israels Guds Styrke og Beskyttelse, ham, som styrer alle Jordens Millioner, og som nedsetter En og ophøjer en Anden i Følge hans egen Villies Raad.

Om vi kun kunne vedblive at efterleve hans Love og holde hans Bud, vil han beskytte os, „medens Græsset groer, og Vandet rinder,“ medens Sol, Maane og Stjerner eksistere, eller Jorden og Himlene bestaa, og naar der skal blive „en ny Himmel og en ny Jord, hvorpaa Retfærdighed skal bo.“ Om de Hellige vedblive tro i deres Pagter og mod deres Hustruers og Børn, skulle de glædes med dem igjen og eje dem, medens celestiale Verdener vedblive i deres evige Gang.

Vi have glædet os meget over den heltemodige Opførsel og den værdige Fremgangsmaade, vore Brødre og Søstre have udvist, som have maattet udholde de Fornærmelser og Uretfærdigheder, de nærværende Korsfarere have udøvet. De Helliges Opførsel under disse prøvende Omstændigheder har været særdeles påsænde. Hvis Nationen kan taale og ikke skammes ved saadanne Skændigheder, som man har set i disse Dale, saa kunne ogsaa vi. Dog kunne vi ikke, efter Menneskers Bud, tilfidesætte disse store Principer, som Gud har aabenbaret for os, ej heller bryde de hellige og evige Pagter, vi have gjort for Tid og al Evighed. Det er anerkjendt som et Grundprincip, at Staterne skulle ikke foreskrive nogen Lov, der kan svække Kontraktens Gyldighed. Om dette er et korrekt Princip med Hensyn til Penge Affærer, hvor meget mere da ikke med Hensyn til Menneskenes evige Lykkeligthed og Frelse!

Medens vi altid ere villige til at „give Cæsar det, som hører Cæsar til,” aase vi det af større Bigtighed at „give Gud det, som hører Gud til.” Vi have Raad til at leve for vor Religion og, om det gjøres nødvendigt, at dø for den; men vi have ikke Raad til at bryde vore Pagter eller forsværge vore Sjæle for vor Guds Naavn, og vi kalde nu som før paa de Hellige til at forlade sig paa Herren, medens vi gennemgaa disse Prøvelser, der nu paa en saa ubarmhærtig Maade blive os paalagte af vore uforsonlige Dødsfjender, der søge at udslette af vore Hjærter den mennestelige Friheds Principer og bringe os i Trældom. Vort Haab og vor Lid er til den levende Gud, og han vil komme os til Hjælp i sin egen belejlige Tid og vil adsprede Israels Fjender. Værer derfor ikke mismodige, thi Gud vil forsvare dem, som have Ret. Efterlever Eders Religion, værer ydmyge, værer dydige, ærlige og

oprigtige, bevarer Eders gode Karakter, og holder Guds Bud, og da vil han staa Eder bi i Tid og al Evighed. Endnu skal Zion gjøre sig rede og blive oplyst og Herrens Herlighed opgaa over hende. De Hellige skulle se Israels Frelse og hendes Fjender blive overvundne. De skulle forene sig i at synge hellige Lovsange til den Højestes Pris og Forherligelse, jublende: Halleluja! Halleluja! thi Herren, den almægtige Gud, regjerer, og han vil regjere, indtil han har lagt alle sine Fjender under sine Fødder. Derfor samles om Frihedens Fane, værer om Republikkens Flag, forsvare Frihedens Principer, og opretholder de forenede Staters Konstitution og enhver Lov, der er i Overensstemmelse dermed, og Gud skal smile paa Eder; I og Eders Efterkommere skulle velsignes i Tid og gennem alle kommende Evigheder. Vi maa nu som før bære det samme Vidnesbyrd for Eder: Ve over dem, som stride imod Zion; thi Gud vil stride imod dem.

Endstjønt vi have flyttet vort Kontor fra Tid til anden, have vi dog set os i Stand til at udføre vore Pligter med Undtagelse af offentlige Taler lige saa vel, som om vi vare hjemme. Hvor længe det skal behage Gud, vor himmelste Fader, at vi skulle vedblive i vor nuværende Stilling, er os uden Forfjæl. Vi haabe altid at underkaste os hans Styrelse og modtage af hans Haand, hvad som helst det maa behage ham at lade os gennemgaa, hvad enten det være Medgang eller Modgang, Frihed eller Fængsling, Liv eller Død.

Med en kjerlig Hilsen undertegne vi os Eders Brødre og Medarbejdere i den nye og evige Pagt,

John Taylor,

George D. Cannon,

af det første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den 24de Juli 1885.

Forsølgelse.

(Fortsat fra Side 327.)

I Sverig landsforvistes Dissentere fra den augsburgske Trosbekjendelse. I det protestantiske Svejts druknede man Gjendøberne; Servet blev brændt (Kalvin var Anklageren), og Mange, som gjorde Paastand paa at tænke for sig selv, bleve haardt straffede. I visse Byer i Frankrig, hvor Regjeringen var i Protestanternes Hænder, undertryktes Katholicismen. Luther paastod paa det bestemteste, at Øvrigheden havde Ret til at straffe Kjætter i ved Lov; Kalvin og Beza streve Bøger for at bevise, at Forsølgelse var lovlig. John Knox erklærede, at de, som gjorde sig skyldige i Afguderi, menende de romersk Katholske, kunde retfærdigen ihjelslaas. Melancton og Beza forsvarede, at man brændte Servet for hans Meninger om Treenheden.

Alle de berømteste Reformatorer forsvarede Forsølgelse og Brugen af Tvangsmidler for at opretholde deres Lærdomme og undertrykke Kjætter. Under Droming Elizabeth af England udstedtes en Lov, som forbød under Straf af Fængsel „enhver religiøs Handling undtagen dem, forestrevne i Bønnebogen.

I Maret 1562 blev Supremat-Eden paatvinget alle Katholiker, under Straf af Konfiskation, Fængsel eller Død. Den engelske Kirke forfulgte ikke alene Katholikerne, men ogsaa Presbyterianerne og alle andre Dissentere. Annabaptisterne og Arianerne bleve levende brændte. Presbyterianerne bleve brændmærkede, fængslede og satte i Gabeffekten. Under Stuarterne i Skotland gjennemgik Alle, som forkastede den biskoppelige Religion, en umenneskelig Forsølgelse. Love forfattedes, der under Dødsstraf forbød

Konventikler. Presbyterianerne bleve søgte som vilde Dyr, brændmærkede og pinte. Den mildeste Straf var Landsforvisning til Barbados. I Irland bleve Katholikerne pinte og hængte. Den store Majoritets Religion blev banlyst og forbudt. Ved Elizabeths Uniformitetsakt blev al Gudstjeneste undtagen den engelske Kirkes gjort ulovlig. Katholikerne bleve multerede og berøvede Rettigheden til at holde noget Embede, og deres kirkelige Indtægter bleve konfiskerede. Alligevel berette Historiefriivere, at en saadan Lovgivning hverken blev eller kunde være bleven sat igjennem. Den blev gjort ugyldig af en Lov, høfere end den Magt, deres Tjender besad, Naturens Lov nemlig, der bestemmer, at i ethvert Samsund maa en fornrettet Majoritets Villie tilsidst blive den gjældende. Det katholske Irland har ikke været en Undtagelse fra denne Lov, og den lange Følgerække af Undertrykkelse og Straffelove, der bestemme Englands Lovgivning, har ikke formaaet at forandre det irske Folks Tro, undertrykke deres Anstuelser, eller gjøre Ende paa deres Gudsdyrkelse.

Er det da forunderligt, at Mand have faaet Afsty for det, som er bleven kaldet Religion, naar det har vist saadanne Frugter? Frelseren bød aldrig sine Disciple at forfølge Nogen, men netop det modsatte. Jagen fandt Kristi Efterfølger vil nogensinde gjøre sig skyldig i at forfølge sine Medmennester. Lige meget hvad falsk Lærdom Folk monne lære, han vilde ikke forfølge dem derfor, om han end havde Magt dertil; han vilde hellere beklage dem; thi den Mand eller Kvinde, som har en falsk Religion,

eller er i Bildfarelse, er til at beklage. De kunne ikke frelses ved en saadan Religion, og er det ikke Straf nok, eller burde Menneſter sætte sig i den Ualmagtiges Sted og forekomme ham i hans Fordømmelsesdom over dem, som ikke adlyde Evangeliet, ved her at pine dem? Det er Tilhængere af falske Religioner, der forfølge Andre. Der kan ikke bringes noget større Bevis paa, at de ikke ere Kristi Disciple, end det, at de bestræbe sig for at straffe Andre for deres Religion. Dette er nu Tilfældet med dem, der ivrede for Edmundslovens Vedtagelse og nu ivre for dens Haandhævelse blandt de Sidste Dages Hellige. Men de sige: „Det er ikke Ederes Religion, vi straffe Eder for, men det, som I gjøre under Navn af Religion.“ Saaledes have de Retfærdiges Fjender altid talet. Søderne sagde, at Kristus blev ikke korsfæstet for sin Religion. De, som myrdede Apostlene, vilde have nægtet, at de gjorde det paa Grund af Religion. Hvilken Forfølger har villet eller nogenſinde vil tilſtaa, at det var mod Religion, han stred.

Albigenserne eller Protestanternes Forfølgelse og Mord i det sydlige Frankrig danner et af Kirkehistoriens blodigste Blade. Foruden den Lære, Albigenserne holdt ved i Opposition til den romersk-katholske Lære, nægtede de, at Giftermaal var et Sakrament, skjønt de forstæbte ikke selve Giftermaalet, som de ofte bleve bestyldte for. Efter utallige Domsfældelser af det romerske Kirkeraad blev der i 1208 under Simon de Montfort ført et militært Korstog imod Albigenserne. Deres Stæder indtoges, og Folket blev nedslæbt uden Hensyn til Alder eller Kjøn, indtil hele Sekten paa nogle faa Aar blev næsten helt udryddet.

Baldenserne, der beboede Alpedalene i Piemont i Italien, bleve i flere Aar-

hundreder forfulgte for deres Trosbetjendelse. I 1184 udelukte Paven dem for Kjetteri, men deres Anskuelse spredtes vidt og bredt i Frankrig, Italien og Bøhmen. I det 13de Aarhundrede prædikedes et Korstog imod dem, og Mange bleve dræbte. I Aaret 1541 udstedte Francis den 1ste Ordre paa, at de skulde udryddes, og mange bleve slagtede og nogle levende brændte, men dog overlevede Sekten alt dette. I 1650 fik Huset Savoie Piemont tilbage igjen og visle i Begyndelsen Venlighed mod Baldenserne, men blev siden af Paven og den spanske Regjering opægget til at foretage et andet Korstog imod dem. Uagtet Kongen af England, Karl den 1stes Rædning vedblev Forfølgelsen imod dem dog gennem det næste Aarhundrede. Deres Ejendomme bleve konfiskerede og overleverede til Katholikerne. Under Louis den 14des Regjering begyndte i 1686, efter Hugenotternes Ekspulsion og Blodbad, Baldenserne Forfølgelse paany, og 3000 bleve dræbte og 10000 fængslede, og mange flygtede til fremmede Lande. De vare fremdeles udelukkede fra alle Embeder, baade civile og militære, indtil i 1848, da Sardinien tilstod dem fuldstandig Religionsfrihed og samme Rettigheder som Katholikerne. Sekten trives nu igjen og har sit Hovedsæde i Florence, har en virksom Trykkeforening, Skoler, Journaler, theologiske Anstalter osv. De tage Bibelen udelukkende for Rettesnor.

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at den engelske Kirkes Forfølgelser mod Disfentere er bleven dem tilbagebetalt med Renter af Presbyterianerne og Independenterne. Under Commonwealth Regjeringen blev den biskoppelige Gudsdyrkelse undertrykket ved Lov. De engelske Puritanere prøvede paa at bevæge Parlamentet til at straffe ved Død En-

hver, som forfasteede Treenigheds- og Inkarnationslæren. De foreskrev en Række Kristendoms Grundsætninger, der dannede en lige saa udelukkende Prøve som de ni og tredive Artikler af den Trosbekjendelse, de havde undertrykt. Richard Baxter erklærede, at Tolerance-læren var simpelt hen Selvmord. Parlamentet i Skotland publicerede en højtidelig „Erklæring imod Tolerance af Sektereri og Religionsfrihed.“

Den samme Intolerances Aand viser sig med den samme Urimelighed i Ny-Englands Pilgrim-Fædres Historie. Medens de havde flygtet fra Forsølgelse, og medens de, som det siges om dem, grundlagde en ny Stat paa Religionsfrihedens Princip, vare de selv skyldige i et religiøst Tyranni, der maa bringe endog deres ivrigste Forsvarere til at rødme. Puritanerne modsatte sig Andres Religionsfrihed, endstjunt de holdt saa fast ved deres egen Ret dertil. Roger Williams, den dydige Patriot og liberale Mand, blev i 1836 forvist fra Massachusetts, for sin Afvigelse fra den anerkjendte Stats-Religion. William erklærede at Læren om Forsølgelse for Troes Skyld var i Modstrid til Jesu Kristi Lære. Massachusetts Øvrigheder forlangte, at enhver Mand skulde være tilstede ved deres Gudsdyrkelse. Roger Williams erklærede, at Loven vilde lede til Hykleri og til Brud paa Menneskenes naturlige Rettigheder. „Jungen“ sagde han, „skulde tvinges til at tilbede imod sin egen Villie“. Øvrigheder, mente han, vare kun Folkets Agenter, og have ingen Magt i aandelige Sager. Rettigheden til at følge sin egen Samvittigheds Bydende tilhørte Enhver. „Den civile Ørigheds Magt“, skrev han, „strakte sig

blot til Legemet og Mænds Guds og udvendige Gjendomme“.

Forvist for at holde ved og erklære disse retfærdige og skjønne Principer, fandt Roger Williams et Hjem blandt Indianerne ved Narragansett Bugt, og grundlagde Kolonien „Rhode Island“ paa Religionsfrihedens Principer, og kaldte sit Settlement „Providence“ til Tegn paa sin Taknemmelighed til Gud.

I 1636 blev John Wheelwright, som havde vovet at prædike imod aandeligt Tyranni, af Massachusetts Ret bestyldt for at være en „Oprører“. Samme Aar blev Anna Hutchinson og Aspinwall forviste fra Massachusetts Grændser, fordi Puritanerne vilde absolut have Ensfornighed. I Aaret 1657 bleve Dvækerne sængslede, hudstrøgne og uuder Trusel af Dødsstraf forviste. „Denne Straffe-Lovgivning,“ siger Bänkroft, havde mange Følger. Dvækerne stoffedes, hvor man frygtede dem. I 1659 bleve fire Dvækere, blandt hvilke var en Kvinde, hængte, stjønt de forlangte at blive forhørte under Englands Lov, hvor der ingen Lov fandtes, som tillod at hænge Dvækere. Annabaptisterne bleve forhørte og hudstrøgne for at prædike deres egen Troes Læresætninger. Antinomianerne, der bleve forviste fra Massachusetts for deres Tro, byggede Gyeter 1639 i Ny-Hampshire, hvor de bleve fri for Forsølgelse. Connecticut straffede Kjættere og Katholiker. „Protestanterne burde,“ siger Chalmer, Koloniernes Historiestriver, „erindre, at enhver Trængsel, der paa lægges Mennesket for dets samvittighedsfulde Meningers Skyld er Forsølgelse, og at de saaledes følge Papistens Lære ved at afvige fra Protestantismen, hvis Lovbestanddel er Afvigelse.“ (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Den 4de og 24de Juli i Salt Lake City.

I det sidste Nummer af dette Blad omtalte vi, at der den 4de Juli, Marsdagen for den amerikanske Uafhængigheds Erklæring, saas nogle Flag paa halv Stang paa nogle af Salt Lake Citys offentlige og private Bygninger. De Helliges Fjender ansaa dette for en gunstig Lejlighed til at beskynde Mormonerne for at have oprørske Hensigter, og dette Rygte hørtes fra den ene Ende af Landet til den anden. Denne Handling blev næsten anset som en Fornælse af Fort Sumter Tildragelsen, da Sydens Oprørere beskynde Stjernebanneret, og det første Drøn lod sig høre af det sig nærmende forfærdelige Uvejr, der oversvømmede Landet med Blod og Taarer. Til en saadan Begivenhed ønskede man at forstørre den ustyrlige Handling, at hejse Flaget paa halv Stang. Den, som besindigt og uden Fordom overvejer Handlingen, det, som foranledigede den, og dens Betydning, kan umulig se nogen Begrundelse i den Bestyldning, at Folket vilde hermed haane det Flag, for hvis Eksistens deres Fædre kæmpede og blødte, og som de selv saa ofte have betragtet med Stolthed.

At hejse Flag paa halv Stang anses over hele den civiliserede Verden som et Tegn paa Sorg. I det Utahfolkets lod Flaget vaje paa halv Stang, ønskede de paa en iøjnefaldende Maade at vise, at de havde mere Grund til Sorg end til Jubel; at dette skulde kunne anses som en Forhaanelse af Flaget, faldt dem aldrig ind.

De Hellige have virkelig Grund til at sørge. Deres Friheder og Rettigheder ere blevne dem berøvede, og i Lovens Navn begaaes Handlinger i Utah, som ere den spanske Inquisition værdige; i Idaho har den lovgivende Forsamling vedtaget Love, der straffe en Mand for kun at henhøre til de Sidste Dages Helliges Samfund med at fratage ham Retten til at indehave noget offentligt Embede; altsaa stiller den en indspødt amerikansk Borger paa samme Standpunkt som en Udlandning blot for hans Tro's Skyld; i Arizona ere Mænd, uden at være blevne beviste skyldige i nogen som helst Lovovertrædelse, dømt til for Nar at hensmægte i et Fængsel flere Hundrede Mile fra deres Hustruer og Børn, som nu ere uden Støtte og Forsørger; i alle disse Territorier synes Lovens Haandhavere kun at være besjælede af den ene Ide, hvorledes de bedst kunne komme Mormonerne til Livs; overalt i Staterne versere de urimeligste Historier om de Hellige, og paa mange Steder maa Uldsterne lide bitter Forsølgelse; i Tennesseer ere flere af vore Troskæller blevne myrdede med koldt Blod, og i Stedet for at drage Morderne til Ansvar for denne Skændselsdaad og derved rense Statens blodsmittede Vaaben fra denne afstyrlige Skamplet, gaa disse paa fri Fod, og Staten har vedtaget en unkonstitutionel Lov, der forbyder vore Uldster at prædike det, som de tro og ere overbeviste om at være Jesu Kristi Evangelium; allerede ere to af vore Uldster under denne Lov blevne arresterede og forvente Dom; et brændende Had næres mod de Sidste Dages Hellige overalt i den ganske Verden; i Betragtning af alt

dette og især Frihedens Krænkelse i de forenede Stater, hvem kan sige, at de Hellige ikke havde stor Aarsag til at vise deres Sorg over denne Tingenes Tilstand? Man siger, at det Anstødelige laa deri, at Mormonerne valgte Marsdagen for den amerikanske Uafhængighed til at vise deres Sorg paa, og at, i det de slagede paa halv Stang, haanede de Nationen og udviste Sorg over, at det amerikanske Folk gik heldigt ud af Frihedskampen. De Hellige have ved saa mange Lejligheder lagt for Dagen deres store Højagtelse for de hæderlige Mænd, som understrevte Friheds-erklæringen; uden Forbehold tilskrive de Herren Verden for Kampens sejrriege Udfald og tro, at han vilde herved berede et Land, hvor Frihed kunde have sit Sæde, og hvor det var muligt at tjene ham i Følge Samvittighedens Bydende, og videre tro de, at de Mænd, som skrev og vedtog de forenede Staters Konstitution, bleve inspirerede af Herren i Udførelsen af dette Arbejde. Med saadanne ophøjede Tanker om Frihedskampen og Landets Konstitution, hvilke de saa ofte have udtrykt baade i Tale og Skrift, kunde de umuligt gjøre sig skyldige i det, som deres Fjender beskylde dem for. De vilde kun udtrykke deres Sorg over, at de samme Forhold eksistere i Utah nu som for et hundrede og ni Aar siden i Kolonierne. Læser man Frihedserklæringen med Estertanke, vil man forbauses over den slaaende Lighed, der findes mellem Englands Holdning over for Kolonierne, og de forenede Staters Fremgangsmaade mod Utah; om man sætter Forbundsregjeringen i Stedet for Kong Georg og Utah i Stedet for Kolonierne, kunde man fristes til at tro, at Dokumentet var skrevet af Folket i Utah; thi de samme Besværgelser, som hine fremsførte imod Englands Konge, kunne Utahsfolk med Høje fremsføre imod de forenede Stater. Og nu, da Utahsfolk ytrede sin Sorg over, at de lide under de samme Forurettelser, som vare Aarsag til den amerikanske Revolution, beskylbes de for Højforræderi, og der udbredtes løgnagtige Nygter om, at Mormonerne havde til Hensigt den 24de Juli at gjøre Oprør og haane Flaget. Trusler om Hævn udslyngedes mod de Hellige, om de skulde slage paa halv Stang den 24de Juli, og at det ikke alene var tomme Trusler, ses deraf, at Præsident Cleveland ogsaa laante Øre til disse falske Nygter. Guvernør Murray bekendtgjorde nemlig, at han vilde behøve en stor militær Magt til at møde de Helliges sandsynlige Opstand, og Præsident Cleveland var svag nok til heraf at lade sig føre bag Lyset og udstedte en Ordre til General Howard om at holde hele den vestlige Arme rede til at dæmpe det indbildte Mormon-Oprør. Der er næppe nogen Præsident, som har gjort sig saa latterlig, som Præsident Cleveland ved denne Lejlighed har gjort sig. Den 24de Juli er Marsdagen for Pionerernes Ankomst til Utah. Den fejres overalt i Territoriet og er især en Festsdag for de Tusinder lykkelige Børn, som udgjøre saa stor en Del af Zions Befolkning. I Salt Lake City har man i mange Aar fulgt den smukke Skik at afholde en Børnefest i det store Tabernakel, hvortil mange Tusinde Søndagskole-Elever indbydes. En lignende Festsdag var ogsaa be-rammet til den 24de Juli i Aar, og de Helliges Børn glædede sig til den. Kunde noget synes mere usornstigt end dette, at en Præsident for en stor Nation be-ordrer en Arme til at holde sig rede til paa et Øjeblik at marchere mod en fredelig Stads, hvori Tusinder af lykkelige Søndagskole-Børn ere forsamlede, syngende Lovsange til Himmels Gud? Den 24de Juli kom, og hele Nationen havde Sorg; General Grant, den næsten forgubede amerikanske Helt, var nemlig

død den 23de Juli. I alle Stater og Territorier hang Flaget paa halv Stang; Utah viste paa samme Maade sin Deltagelse i Nationens Sorg. I de forskjellige Settlementer i Utah havde Folket gjort store Forberedelser til at højtideligholde den 24de, dog fandt ingen Fesligheder Sted; men Flaget hejsedes atter paa halv Stang. Nogle Dage forud havde man sagt, at denne Handling vilde paaføre et Brud med Regjeringen; Dagen kom, og hvis Folket ikke havde hængt Flaget paa halv Stang, vilde det sandsynligvis blevet anset som Tegn paa Oprør. Ordsproget, „Mennesket spaar, men Gud raa'r“ finder her Bekræftelse.

Efterretningen om General Grants Død var et Sorgens Budskab for det hele amerikanske Folk; thi Ingen stod saa højt som han i Folkets Anselse, og det er højt passende, at Nationen paa en offentlig Maade udtrykker sin Sorg over hans Død, som saa trosfast havde tjent sit Fædreland; men om det er passende for en Nation ved at flage paa halv Stang at vise sin Sorg over en Mand's Død, hvorledes kan det da være Gaan imod Flaget, naar nogle saa Individuer paa samme Maade udtrykke deres Sorg over, at to hundrede Tusinde Menneskers Friheder og Rettigheder krænkes?

Emigranternes Afreise. Den 20de August rejste 93 af vore Emigranter med Dampskibet „Cato“ fra Kjøbenhavn til Hull. Selskabet var under Ledelse af 1Eldste N. C. Mortensen. 1Eldsterne L. Larsen, Mons Monsen og A. J. Andersen ledsagede ogsaa Selskabet.

Den 21de August forlode 38 af vore Emigranter Kristiania med Dampskibet „Angelo“ under N. Hansens Ledelse.

Af Brev fra N. C. Mortensen erfare vi, at Emigranterne ankom til Hull den 23de August. Med Undtagelse af lidt Sfyge havde de haft en meget behagelig Rejse over Nordsjøen. Kaptajnen og Mandskabet roses for deres Forekommenhed mod de Hellige. Mangel paa Plads forbyder os at indrykke Broder Mortensens Brev.

Konferencemøder ville blive afholdte i:

Kristianiaden 26de og 27de September,
Stockholmden 3die og 4de Oktober,
Norrköpingden 10de og 11te —
Aalborgden 24de og 25de —
Aarhusden 31te Oktober og 1ste November,
Malmøden 7de og 8de November,
Kjøbenhavnden 14de og 15de —

Ankomst og Bestikkelse. 1Eldste Johan L. Berg fra Showlow, Arizona, ankom til Kjøbenhavn den 19de August og bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Anthou H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Præsident J. D. Richards Rejse til Pueblo, Independence, Carthage, Nauvoo, Richmond og andre Stæder.

(Fortsat fra Side 343.)

Vi gik bort med sorgfulde Tanker. Vi vare nu passende stente til at besøge »The Nauvoo Mansion«, der staar i historisk Forbindelse med de højtidelighedsfulde Begravellesminder, der hos mange af de Hellige fra den Tid ville vedvare indtil deres Død; thi det var til dette Hus, at Josephs og Hyrums Legemer bleve bragte efter deres grusomme Martyrdom i Carthage, her at besøges af Tusinder sorgende Hellige. Dette var en strækkelig Sorgens Tid, da for et Øjeblik Ødelæggelsens og Dødens tunge Sty syntes at være lige ved at bryde over den gudhængivne Stad og opsluge alle dens retfærdige Beboere i sin uimodstaaelige Strøm. Paa den Tid var Huset rent og suukt; nu synes det at være overladt til Snavs og Forsald. Det har maaste ikke været malet siden de Helliges Udbrivelse. Tagbedækningen er løs og forfalden, og enten maa det snart repareres, eller dets Beboere maa forlade det. Det er omgivet af Syrener og Blomsterbuske, hvis Skønhed og Duft er det eneste behagelige ved Stedet. Vi bankede paa Døren, men Ingen svarede os. Ved at gaa omkring til Bagdøren fandt vi en Kvinde i Færd med at koge Sæbe og bad hende om Tilladelse til at besøge Bygningen nogle Øjeblikke; men vort Forlangende blev straks afflaet. Intet Tilbud, vi kunde gjøre hende, kunde vinde hendes Tilladelse dertil, og vi bleve nødsagede til at gaa bort, stufede i vort Haab om at faa det Indvendige at se. Hr. Reibold kjørte os derpaa hen hos

en Herre for at se en Samling af indhugne Sten, der vare tagne fra Templet. Disse beholdes til Forevisning og besøges af Hundreder, der aarligen besøge Byen. Den store Jdsvaade har blødgjort og slækket Stenene meget, men de indhuggede Sindbilleder ses ganske tydeligt.

Vi besøgte det øvre Stenhus — forhen en Landingsplads for Dampstibe — og fandt det meget forfaldent. Det bliver nu brugt til et aabent Varehus. Paa den gamle Grundvold bag ved staar et Træhus, der er flyttet dertil siden Profetens Død fra det Sted, hvor det før stod, nemlig paa Hjørnet overfor »Mansion House«. Hver Plante i den lille Bygning synes mig helliget. For en og fyrretyve Aar siden i denne Maaned (Juni), da Joseph var lige ved at afrejse til Carthage for at give sit Liv for sit hellige Kald og besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod, stod han paa dette Tømmerværk, saa at han kunde overstue de forsamlede Tusinder, der vare komne for at høre hans Ord. Fra denne improviserede Forhøjning holdt han sin sidste offentlige Tale. Han sølte, at Vægeret var fyldt for ham, og for at fuldkomme Offeret, hvortil han var kaldet, maatte han tømme selv dets dødelige Varme. Hans Røst svækkedes ikke. Han stod ret og usorragt. Hans Døje bød Mørkets Magter Trods og viste Hengivenhed for den hellige Sag. Her kaldte han paa Lyn og Torden, Jordstjælv og Hvirvelvinde, Havets Bølger og Pestilens at komme frem af deres

Skjul og vidne om Sandheden af hans Gjerning blandt Menneskene og hævne den Skæbne, hvortil han saa hastig nærmede sig.

Vi gik igjennem et tarveligt Hus, der en Gang var »Nauvoo Masonic Temple«. Alt, hvad der hentydede til dets tidligere Brug, var borttaget. Dette maa været sket nylig, thi jeg saa „Joa-him“ og „Boaz“ liggende paa Brænde-stablen tillige med andre Emblemer og Insignier, som vare nedtagne af Bygningen. Derefter bleve vi førte til „Nauvoo House“. Af alle Stadens Bygninger tiltrak denne vor Opmærksomhed længst. Dens Opførelse blev begyndt i Følge direkte Befaling af Gud, givet ved Joseph Smith i den store Aabenbaring af den 19de Januar 1841. Enhver af mine Spødkende, der er bekendt med denne Stad i dens Glans-Periode, vil let kunne gjentakke Begyndelsen af det gode Hus, „hvori Fremmede, som komme langt borte fra, kunne finde Hvile, medens de eftertænke Herrens Ord.“ Bygningen skulde bygges med to Fløje som et L. I den sydpøstlige Hjørnesten af „Nauvoo House“ nedlagde Joseph Smith selv Manuskriptet til Mormons Bog og en Afkrift af den Aabenbaring, hvori Husets Opførelse blev befalet. Det var i den fuldendte Del af Bygningen, hvor de to Fløje forenes, at Emma Smith bosatte sig efter sin navnkundige Egtefælles Dødsang. Her var det, hun boede i sine sidste Aar. Efter de Helliges Udbrud og aagtede Emma Major L. C. Bidamon, og siden hendes Død har han boet i Huset. Vi nedstreve vore Navne i et Register, der holdes i den Hensigt at opbevare Navnene og Adresserne paa de mange Besøgende. Vi sadde tilbords og spiste i det samme Hus og ved det samme Bord, hvor

Emma og Profetens Børn utallige Gange havde spist.

Vor Vært indlod sig straks i Samtale med os. Han erindrede meget godt mange af Begivenhederne i de Helliges Historie i Nauvoo, og er bekendt med det meste af det, som henhører til deres tidligere Historie og Vandringer, saa vel som deres Historie siden deres paatvungne Udvandring fra en grusom Civilisation ud i den mindre uventlige Ørk. Medens vi spiste til Middag, samtalede vi ganske frit. Det fortælltes os, at Tom Sharp var bleven spurgt til Raads, da man publicerede en Historie om Hancock County fra dets tidligste Besættelse til Nutiden. I denne Bog bleve de Hellige naturligvis Gjenstand for ærefrænkende Bestyldninger i fuldt Maal, og vi kunne let forestille os, hvilke Usandheder en saadan Historiefriver vilde forfatte. Men Bogen har for en stor Del forfejlet sin Hensigt. Den er saa fuld af de største Usandheder — hvilke let ses af de gamle Beboere — at Publikum i den Egn ikke har modtaget den med nogen Grad af Popularitet eller Tilltro.

Vi bleve førte til Familiegravstedet paa den Lod, hvor Profeten Josephs private Bolig staar. Her ligge begravne Emma og Moder Smith, samt Andre af dette Navn, der bærer Slægtskab med Herrens Udvalgte. Det er et yndigt Sted med fredelige Omgivelser og synes at være et passende Sted for dem at hvile, der næsten ikke kjendte Andet end Uro, Mangel og Forsølgelse her i Livet.

Vi vendte tilbage og tilbragte en Tid i „Nauvoo House“. For nylig er en Del af Ejendommen nærmest Huset bleven solgt, indbefattende det sydpøstlige Hjørne af Grundten. Dette forarsagede, at denne Del af den ikke fuldførte Bygning blev revet ned, og dens hellige

Stat blev fundet. I den Hjørnet fandtes et Skrin, dannet af Sten, med et Laag af samme Stof, loddet sammen i Hjørnerne med smeltet Bly. Dette Gjemme blev aabnet og fandtes at indeholde uvrderlige Manuskripter, som bleve henlagte der den 2den Oktober 1842. Søster Sarah M. Kimball fik Tilladelse til at bortføre en Del af Manuskripterne i 1882, og en Del deraf er nu i Joseph F. Smiths Besiddelse, som er angivet i »Contributors« 5te Aargang Side 366. Det er ogsaa muligt, at andre Dele deraf ere komne andre Folk i Hænde. Vi bleve med største Beredvillighed viste det resterende af disse Skatte. De bestode af en Sølv Halvdollar, møntet i 1840, og Levningen af Manuskriptet til Mormons Bog. Dette sidste var i to Dele, hvoraf den første begyndte med første Nephis Bogs femtende Kapitel, femte Vers, og endte med det 30te Kapitel af anden Nephis Bog; den anden Del begyndte med det 19de eller 20de Vers af Almas Bogs andet Kapitel og endte med det 22de Vers af samme Bogs 60de Kapitel. Mønten syntes ikke at være i mindste Grad slidt ved Brug, siden den kom fra Banken, men var dog lidt mat i Farven. Aabenbaringsens Manuskript bestod af 16 Sider med to Blade til Bind og holdtes sammen ved et Silkebaand. Alle disse hellige Skrifter ere skrevne paa Propatria Papir af det forrige halve Aarhundredes Fabrikat, tilsyneladende ulinieret. Papiret er gult af Ælde og af Fugtigheden fra dets Gjemmested. Det er meget stort, mange af Blade ne hensmulre som Æske, og andre ere iturevne. Der udfordres den største Forsigtighed til at haandtere dem. Skriften er utydelig og mat, saa at ikke mange Linier i Følgerække kunne læses, men dog findes der hele Sætninger, ja, undertiden endog hele Vers

læselige. Alle disse Skrifter fra Mormons Bogs originale Manuskript antages at være skrevne af Oliver Cowdery efter Joseph Smiths eget Diktat. De, som gjøre Paastand paa at kunne erindre det, sige, at dette var Tilfældet, og Mænd, som vare bekendte med Oliver's Haandskrift, ere visse paa, at de i disse dyrebare Levninger gjentfende hans Skrifts Ejendommeligheder.

Da de fremlagdes for os, bestuede vi dem med Henvyelse og Ærefrygt. Bore Hænder rystede, da vi berørte Bladenes skrøbelige Kanter, over hvilke den højtagede Oliver havde fulgt de guddommelige Ord, der flød fra Profetens Mund. Vi tænkte paa, hvorledes Joseph selv havde henlagt disse Sager i deres Skjul, uden Tvivl efter Mandens Tilhviisten, da Jugen uden ved guddommelig Inspiration kunde have forudsagt, hverken hans eller Skrifternes Skjæbne. Hvor hans Hjærte maa have banket, i det han henlagde disse af Fortidens udvalgte Skribenter skrevne Ord og disse den Almægtiges Dtringer i deres Hvilested. Hvor vel bevarede ikke denne livløse Sten sin hellige Skat!

Da Ejeren saa den dybe Interesse, hvormed vi betragtede disse Ting, talte han til os om dem med megen Respekt. Vi samtalede længe med ham om Skrifterne, og formedelst hans Artighed bragte vi ved vor Afreise alt Manuskriptet og Mønten med os, og de ere nu i vor Besiddelse.

Igen og for sidste Gang kastede vi vort stufede, men hjærlighedsfulde Blik tilbage paa Josephs, Profetens skjønne Stad. En Gang besad den Skjønhed, Rigdom og Magt, og Nærfærdighed herskede der. Femten Tusind Sjæle boede i Staden og Omegn. Den saa ud til at kunne være bleven den prægtigste paa Jorden — et passende Hjem for Guds

Udvalgte. Nu er dens Folkeantal formindsket til kun en Sjettedel af den forrige Befolkning. Dens Navn findes ikke antydet paa almindelige Landkort. Jærnbaner og Telegraf Linier indgaa den, som Menneffene sty en forpestet Stad. De, der kom til Nauwoo, efter at de Hellige bleve plyndrede og uddrevne, befandt sig, uden nogen besynderlig Bekostning enten ved Arbejde eller Formue at være Gjere og Beboere af en Stad med mange Bekvemmeligheder i en ualmindelig frugtbar Egn. Det er ikke for meget at formode, at de ventede, at den skulde blive en indre Hovedstad; men heri ere de blevene slemt skuffede. Dens Fremgang standsede, da de Helliges Fjender dreve dem over Mississippiflodens for sidste Gang i Haab om deres Undergang. De nye Indbyggere kunde ikke en Gang bevare Templet som en Seværdighed. Det havde fuldbyrdet dets Bestemmelse; det havde modtaget Besøg af hellige Væsener til Tjeneste for udvalgte Israæl, og nu er det aldeles forsvunden af Jorden.

Da vi forlod Staden, vare vore Besøg næsten til Ende. Vi havde blot et Sted til at aflægge et Besøg, før vi

skulde begive os paa vor Tilbagerejse. Det Sted var Richmond i Missouri, David Whitmers Hjem og Oliver Cowderys Begravelsessted. Hr. Whitmer var ved udmærket god Hælbred og Stemning, naar det toges i Betragtning, at han allerede har levet 10 Aar længere end Mænds almindelige Leveaar. Han fornyer med ufornindsket Iver det Vidnesbyrd, der vil gjøre hans Navn udbødeligt i vor Kirkes Historie. For omtrent en Trebiedel af et Aarhundrede siden, i Februar 1849, besøgte Oliver Cowdery ham for at bevæge ham til at komme tilbage til Kristi Fødsel, som han (Oliver) havde gjort; men forgjæves. Under dette Besøg døde Oliver den 3die Marts og blev begravet paa den gamle Kirkegaard i Richmond, omtrent en halv engelsk Mil nordenfor Naadhuset. Hans Grav udmærkes ikke ved nogen Mindekrift hverken paa Træ eller Sten; den er en forsømt Plet, begroet med Ukrud og Ljørn.

Vi forlode Richmond den 22de Maj og ankom til vort Hjem i Zion den 25de.

Deres, med megen Agtelse
F. D. Richards.

General Grant.

Ulysses Simpson Grant blev født i Point Pleasant, Ohio, den 27de April 1822 af Forældre, som ingenlunde vare berømte, og det er klart, at han arvede ikke umiddelbart fra dem de Egenskaber, som senere hen gjorde ham saa navnkundig, om end han maaske har arvet dem fra den stotfste Slægtlinie, hvorfra han stammede. Han fik en almindelig Skoleundervisning og udmærkede sig ikke som Dreng i nogen som helst Retning, ej heller da han sendtes til Militærskolen

i West Point. Han begyndte sine Studier der, da han var sytten Aar gammel og graduerede i 1843. I de følgende to Aar opholdt han sig paa en militær Post i Missouri, der holdt Vagt imod Indianerne, og derpaa tjente han under General Taylor i den mexikanske Krig i 1846. I denne Krig udmærkede han sig ved sin Tapperhed og steg til Kaptaens Rang.

I Aaret 1852 sendtes han til Oregon med en Del af den regulære Armee. To

Nar senere fratraadte han sin Officerspost og vendte tilbage til Staterne, hvor han giftede sig og nedsatte sig som Landmand i Nærheden af St. Louis. Efter som han fandt, at denne Beskjæftigelse ikke var meget indbringende, flyttede han i 1859 til Galena, Illinois, og beskjæftigede sig med Læderhandel.

Da Krigen brød ud i 1861, samlede han et Kompagni Frivillige og tilhød Guvernør Yates af Illinois sin Tjeneste til Oprørets Undertrykkelse.

Der var ingen af hans Bekjendte, som den Gang formodede, at han vilde lægge nogen synderlig Dygtighed for Dagen som en militær Ansører, og det er tvivlsomt, om han selv havde nogen saadan Tanke. Han begyndte som Oberst, og under hele Krigen, og naar han erhjaldt Promotion, lagde man Mærke til hans Beskedenhed; han søgte aldrig at naa Fjoremmelse paa sine Brødre-Officerers Bekostning. I Virkeligheden bidrog disse Egenstaber saa vel som hans Snarraadighed og Villighed til selv at bære Ansaret for sine Handlinger til at fremme ham i Præsident Lincolns Anseelse.

Kort efter sin første Deltagelse i Krigen udnævntes han til Brigade-General over Frivillige og bestikkedes til at tage Kommandoen over Styrken, der laa ved Kairo. Den næstpaafølgende sjettede September indtog han Paducah og den 25de Smithland — to vigtige strategiske Punkter — og straks efter standsede han General Jefferson Thompsons Fremstribt ved to haardt kæmpede Slag; i det sidste af disse fik han en Hest stude under sig. Disse Sejre bidroge til at fremhæve ham, og da han i Februar 1862 ved Hjalp af Kommandør Foote og en Flaade Kanonbaade paatog sig at indtage Fort Henry ved Tennessees Floden og Fort Donelson ved Cumberlandfloden og var

heldig i sit Fjoretagende, var hans Berømmelse grundfæstet.

Det var ved Fort Donelsons Indtagelse, at hans Karakter som en Kriger først lagdes tydeligt for Dagen. Buckner, som kommanderede Oprørsstyrken, foreslog, at man bestikkede Kommissionærer til at bestemme Kapitulationsbetingelserne; men Grant svarede: „Jeg giver ingen andre Betingelser end ubetinget Overgivelse. Jeg foreslaar at rykke lige mod Deres Fæstningsværker.“ Dette var den første vigtige Sejre for Nordens Vaaben, og straks efter fik han Promotion til General Major over Frivillige.

Slaget ved Pittsburg Landing kom dernæst. General Grant ankom netop i Tide til at bringe Orden igjen blandt de adspalttede og forknulte Unions Tropper og forebygge deres fuldstændige Nederlag ved de Konfødererede under General Albert Sidney Johnston. I denne Træfning blev General Grant let saaret.

Efter Vicksburgs Fald, som især styldtes General Grant, forfremmedes han til General Major i den regulære Arme. Hans næste Bedrift var Chattanooga Forsvar, hvilket General Halleck i sin Rapport til Krigsministeriet kalder Historiens mærkeligste Slag.

Kongressen anerkjendte hans Fortjenester; man gav ham og hans Arme et Takkevotum, og en Guldbeddaille blev slaaet til hans Ære. General-Løjtnants Rangen blev paany indført, og Præsident Lincoln udnævnte ham til denne Post.

Hvor højt Præsident Lincoln vurderede General Grant, ses af det følgende, som en af hans Sekretærer giver for hans egne Ord: „Grant er den første General, jeg har haft. De ved, hvorledes det har forholdt sig med de øvrige. Saa snart jeg indsatte en Mand som Overstbefalende over hele Armeen, kom han til mig med Planen til sit Felktog,

faa meget som at sige: „Jeg tror nu ikke, at jeg kan gjøre det; men om De siger det, saa vil jeg prøve det,“ og saaledes lagde Ansvaret for Udfaldet, det være sig Sejr eller Nederlag, paa mig. De vilde alle, at jeg skulde være Generalen; men det gjør General Grant ikke. Han har ikke ladet mig vide sine Planer. Jeg hender dem ikke, og jeg ønsker heller ikke at vide Noget om dem. Jeg er glad ved at finde en Mand, som kan udrette Noget uden mig.“

Det næste Mars Slag, som havde til Formaal Richmonds Indtagelse, vare de blodigste i hele Krigen. Den 2den April faldt Petersburg, og den 3die rykkede Unions Armeen ind i Richmond, hvorfra de Konfødererede flyede. De forfulgtes, og ved Appomattox indtraf den 9de samme Maaned General Lees berømte Overgivelse, i hvilken de Betingelser, General Grant stillede, vare højmodige.

Dyrprøret var nu underkøet, Freden gjenoprettet, og General Grant blev Folkets Helt. Hans Navn var i alle Munde. Efter at Præsident Lincoln blev snigmordet, og Andrew Johnson blev hans Eftertræder, var han den Eneste, som ved Valgene i 1868 havde nogen Udsigt til at blive valgt. Han modtog 214 Stemmer i Valgkollegiet og Horatio Seymour, Modkandidaten, 80, og i 1872 modtog han 286 Stemmer og Horace Greely kun 42. Saaledes bekræftede han i otte Aar Nationens højeste Embede.

J civile Anliggender udmærkede General Grant sig ikke, og kun Lidt kan siges til Gunst for hans Administration. Han var bekendt for sin Tilbageholden-

hed og Laushed, enten det nu var paa Grund af Landsfattigdom og Mangel paa Dygtighed til at udtrykke sine Ideer eller paa Grund af sin overlegne Visdom, saa tilstrev den mildt dømmende Almenhed den sidste Egenfæd Grundten; thi han havde vundet dens Beundring ved sine militære Bedrifter.

Beundringen for General Grant var ikke følt alene i denne Nation. Da han efter sin Fratrædelse fra Præsident-Embedet gjorde en Rejse over hele den civiliserede Verden, modtoges han overalt med de største Æresbevisninger, som var han den største blandt Menneskene — hvilket han visseelig ogsaa var som en Kriger, men ikke som en Statsmand.

I 1880 forsøgte man atter at udnævne ham til Præsident-Embedet, men Nationens Uvillie imod at lade Nogen tre Gange bekræfte dette Embede var for stærk til, at han kunde modtage Gjenvalg. Skjønt han var Kandidat for Embedet, fik han dog ikke Udnævnelsen.

Hans senere mislykkede Forsøg i finansielle Anliggender og uheldige Forbindelse med et kolossalt Bedrageri er frist i Laernes Sind, om end det til dels dækkedes af den Sympati, som almindeligt føltes for hans Lidelser. Kongressen kom ham paa en smuk Maade til Hjælp, i det den satte hans Navn paa Officerslisten med en stor Pension.

Hvad som helst der var svagt eller slet i General Grants Liv og Karakter, burde glemmes og skjules med Kjerlighedens Raabe; men hans ædle Karaktertræk og Egenfæder burde erindres og efterlignes.

(Des. News.)

Indhold.

En Epistel	353.	Ankomst og Bestikkelse	362.
Forsølgelse	357.	Præsident F. D. Richards Rejse til	
Redaktionsbemærkninger:		Pueblo, Independence, Car-	
Den 4de og 24de Juli i S. L. City	360.	thage, Nauwoo, Richmond og	
Emigrationens Afreise	362.	andre Stæder	363.
Konferencemøder	362.	General Grant	366.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorentzenegade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Væderstræde 3.